

1946.

Lokvice krvi skupljaju se,
Zauzimajući mesto mojih misli;
Osećam kako teku i čujem
Kako pauk, tamniji od noći,
Kida čestice mojih sećanja
I svojim nitima puni šupljine.

Ležim sam već noćima
Osećajući tvoju aromu
Kako pravi naslage
U mojim plućima;
Pedeset četiri mirisne note,
Svaki cvet koji me ikad
Podsetio na tebe.

Po ostacima moje svesti,
Lutam i slušam;
Kako je moguće da je nešto tako dobro
Moglo odumreti tako brzo?
Gde je moj svetionik,
Gde se njegov trag gubi?
Ponestaje mi načina
Da pronađem put izvan sebe.

Oko mene se obmotava besna guja -

Hladna posteljina napuštenog kreveta;
Sveti se, njena žeđ ne može se utoliti.
Ne postoji toliko krvi u ovoj zemlji
Da nju zadovolji.
To ona pruža očnjake svoje
I otima mi poslednje tragove tebe;
To malo zraka što nosi obeležje tvoje
Ona povlači sa sobom i zakopava
Pod mirisom krvi i blata.

A ti me uporno dozivaš,
Izlaziš iz okvira starih slika
Lica prekrivenog prašinom i setom vremena.
Možda ću ti oprostiti, ako kažeš iskreno-
Reci, nije li dosta detinjih igara?

Svaka suza
Potekla one noći
Dok si na odru bila
Nosila je po jedno slovo mog imena,
Ili je to pak stvaralo priznanje
Tvoje sramote i straha,
Jer odavno je prošlo vreme kukavičluka.
Mogu da te zamislim, prkosnu
Kako plešeš tango smrti
Na granicama našeg zajedničkog života,
I već čujem kako ti se ledi krv u žilama

Hajde, priznaj, nije li bilo dosta skrivanja?

Tvoja samoća,

Sa druge strane zemljine kore

Je ceh koji plaća bezuslovna naklonost.

To je žrtva koju podnosi tvoja naivnost.

Sada saznaješ cenu

Svih preuveličanih istina

Jer nisi imala snage na vreme da kažeš

Da ti odveć dugo lažeš,

I samo si znala da gukneš

Kada su jezici gorke vatre ljubili tvoja stopala,

Da je ipak

Sve to bila

Još jedna tvoja smicalica.

I na kraju svih poznatih krajeva

Gde više nema ni Boga, ni vatre,

Ostaje da svaki bedni život prohuji

Kao jedan dan,

Te uvek ostaje nedovoljan

I šunja se kao kakav

Neostvaren san.

A ja ostajem da otkrivam

Koliko sporo ubija jad

Dok iznova preživljavam

Svaki čas čekanja

Na ono vruće avgustovsko veče,
Kad si tako hrabro legla kraj mene
I izrekla sve ono što ja nisam smeo,
Pa čak i nešto što nisam znao.

Sad,

Kad je kasno,
Meni je kristalno jasno;
Ti si život provela u iščekivanju
Da ja ispratim svaku oluju
Što se u tvojim dubinama budila
I da je odmerenim osmesima,
Polako,
Uspavam.

Sad,

Sa očima belim i čistim
Pod teretom novog otkrovenja,
Ja čekam kartu u jednom pravcu
Da te za stolom pod brojem
Jedan – pet – sedam
Pogledam još jednom,
Bez zaklona starosti,
I upitam, ako hrabrosti skupim,
Jesam li te zaista bio vredan?

Svaki bedni život,
Jedan dan
I izbleđeli san,
Milje sušnih godina
Koje stoje između nas
Ubrzo će biti dom
Za sve ono što je moje,
Za ordenje i medalje,
Pa i za manjerke, i stare dane.

A do tada-
Ostajem, čekam
Ulazak u onaj davno nestali,
Istopljeni avgust
I puštam da me tvoj osmeh ugrije
Kao što je one noći potpalio ognjište naše sreće;
I puštam da me tvoje suze operu od svih grehova
Kao onog kišnog, majskog dana
Kad si ležala sama,
I sa par suza i hiljadu molbi
Sa svog odra, bolničkog, belog,
Tako lako, najveći deo mene
Ponela, sa sobom,
Bestraga.

Mina Jovanović,3/ID